

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκουστίου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιόδικον σύγγραμμα, ἀληθεὶς πορευσθὲν εἰς τὴν χάραν ὄμην ὀφειδίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρεστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικὸς δρ. 16.— Ἐξωτερικὸς δρ. 20.— Εἰσφορά > 8,50 Τρίμηνος > 4,50 Δι' ἀνταπόδομα δαχτυλίου τὴν 1ην ἐτάσεως μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰανουαρίου 1921		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 46 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδριεῖτου δρ. 88 δεξιά τὸ Βασιλικόν	
Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος		Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰανουαρίου 1921		Ἔτος 48ον. — Ἀριθ. 5	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ἐκαμε καλὰ ὁ συνταγματάρχης!

Γελούσαν οἱ στρατιῶτες, καί ἀπὸ μέσα τους θυμῶς τοὺς συγκινοῦσε αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ αἰσθανόταν ἀπὸ τώρα τὸν πατριωτικὸ τῶν μεγάλων καὶ παιδρῶ, γενναῖο, πῆγαινε νὰ φερῆσθῃ ἀγχιωττοὺς κινδύνους, ἐνῶ τόσα ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του, καὶ μεγαλύτερα, ἔμειναν στὸ Παρίσι, ἤσυχά καὶ ἀμεριμνα στὴ μητρικὴ ἀγκυλιά... ὦ, ναί! ὁ μικρὸς αὐτὸς ἦταν ἀξιοθαύματος. Οἱ στρατιῶτες ἀρχίζαν νὰ τὸν συμπαθοῦν, νὰ τὸν ἀγαποῦν...

Πολὺ φημιό! Ὁ Γιάννης Καρδινιάν ἦταν ὁ μικρότερος ἐβελοντῆς τοῦ Ἐννάτου.

Ἦταν ὁ μικρότερος ἐβελοντῆς τοῦ Ἐννάτου. Ἦταν ὁ μικρότερος ἐβελοντῆς τοῦ Ἐννάτου. Ἦταν ὁ μικρότερος ἐβελοντῆς τοῦ Ἐννάτου. Ἦταν ὁ μικρότερος ἐβελοντῆς τοῦ Ἐννάτου.

Ἐπιτέλους φάνηκε καὶ τὰ μάξι τῆς Κατερίνας.

— Μαμά, νὰ ὁ Γιάννης! φώναξε ἡ Λιζέττα.

Ἦταν ὁ μικρότερος ἐβελοντῆς τοῦ Ἐννάτου. Ἦταν ὁ μικρότερος ἐβελοντῆς τοῦ Ἐννάτου. Ἦταν ὁ μικρότερος ἐβελοντῆς τοῦ Ἐννάτου. Ἦταν ὁ μικρότερος ἐβελοντῆς τοῦ Ἐννάτου.

— Κουράστηκες, παιδί μου; τὸν ρώτησε ἡ καντινιέρα.

— Ὅλοι, τὸ ἴδιο προπάρι!

— Μὰ ὄχι, ὄχι, κυρία Κατερίνα! Ὁ συνταγματάρχης μοῦ εἶπε νὰ σταθῶ νὰ γὰς περιμένω.

— Καλὰ ἔκαμα. Δὲν εἶσαι ἀκόμα μαθημένος νὰ περπατῆς ἔτσι. Πρέπει νὰ συνειθίσης σιγά-σιγά. Ἰβλέπεις τί καλὸς ποὺ εἶναι ὁ συνταγματάρχης σου.

Ὁ Γιάννης, καλοκαθισμένος πλάι στὴ μικρὴ του φίλη, αἰσθανόταν μιὰ ἀνέση,

μὰ εὐχαρίστηση μεγάλη καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀναγνώρισε καὶ ὁ ἴδιος πῶς ἦταν κουρασμένος καὶ εὐγνωμονοῦσε ἀπὸ μέσα του τὸν συνταγματάρχην Βερναρδέ, ποὺ τοῦ ἐπέβαλε τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο ξέλουρασμα.

Ὁ ἥλιος βασιλεὺς.

Μετ' ὤληρον ἐνδιαφέρον, ὁ μικρὸς παρακολούθησε τίς περιπέτειες τῆς πορείας.

Συχνὰ καὶ συνταγματ' ἀναγκάζοταν νὰ σταματᾷ τὸ παραμερῆσθαι στὶς ἀκρὲς τοῦ δρόμου, κάποτε καὶ μέσα σὲ χωράφια, γιὰ νὰ περάσουν ἄλλα στρατεύματα, ποὺ τὸ ξεπερνοῦσαν στὴ γρηγοράδα.

Ἦταν ἵππικὰ, ποὺ ἐτρέχαν μετὰ μεγάλο καλπασμό, ὠρατὰ συντάγματα κυνηγῶν καὶ οὐσσάρων, μετὰ λαμπρὲς στολές. Αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀκυτόσχηδον ὡς τὸ Ἐννάτο, γιὰτὶ δὲν γίνετο ἵππικὸ σὲ λίγες

ὥρες τὰ εἶχαν ἀνακαλέσει ἀπὸ τὴ στρατιὰ τοῦ στρατάρχου Δυκνέ, ποὺ εἶχε νικηθῆ στὴ Φλάνδρα ἀπὸ τοὺς Ἀυστριακοὺς καὶ ἀπὸ ἑμεινὰν λίγες ἡμέρες ἀπέξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐτρέχαν τώρα βιαστικὰ νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τὴ στρατιὰ τοῦ Δυμουριέ, γιὰτὶ μόνο ἀπ' αὐτῆς κρεμόταν τώρα ἡ σωτηρία τῆς Γαλλίας.

Ἦταν ἀκόμα μεγάλες ἐφοδιοπομπές, ποὺ τίς συνόδευαν Δραγόνοι. Κάθρα ποὺ τὰ ὠδηγοῦσαν ἐλάτες ἢ χωρικοὶ, ἐτρέχαν στὸ λιθόστρωτο μετὰ τινάγματα καὶ κρότους σιδηρικῶν, φορτωμένα ροῦχα γιὰ τοὺς κινουμένους στρατιῶτες, ποὺ τὰ ἐραψάν βιαστικὰ στα ἐργαστήρια τοῦ Παρισίου, καὶ τοῦσενια ποὺ τὰ πῆραν ἀπὸ τὴ Βασιλίλη, ἢ τὰ χέρισαν οἱ πατριῶτες ὀπλοποιοί, ἢ τὰ βρῆκαν στὸ Ὀπλοστάσιο. Ὅλα αὐτὰ ἐπῆγαιναν στὸ Σαλόν. Καὶ πῆγαιναν γρήγορα, μετὰ μεγάλη βία, μαζὶ μετὰ τὰ λογγῆ-λογγῆ στρατεύματα, ποὺ περνοῦσαν κάθε ὥρα, καὶ μαζὶ μετὰ τὰ λογγῆ-λογγῆ ἄλογα ποὺ εἶχαν ἐπιτάξει ἀπὸ τοὺς σταύλους παλατιῶν, πύργων, ἐπαύλειων ἢ ἀπλῶν χωριατῶστων. Ἡ ἴδια ὁρμὴ βεπρωχγε ὄλον αὐτὸν τὸν πολυπαίκιλο κόσμον πρὸς τὰ σύνορα.

Μιὰ λεύγα σχεδὸν ἐγίωριζε τὸ σύνταγμα τοῦ Βερναρδέ ἀπὸ τὸ σταθμὸ του, — ἓνα μεγάλο χωριό, ποὺ φαίνετο τὸ χαμπαναρετὸ του ἀπὸ μακριά.

Τὸ σύνταγμα στάθηκε γιὰ πέμτε λεπτά. Καὶ ὁ συνταγματάρχης πλησίασε τὸ Γιάννη.

— Ἔ, ξεκουράστηκες; τὸν ρώτησε γελῶντας.

— Μάλιστα.

— Ὁρατὰ! Τώρα λοιπὸν θάρησες τὸ σάκκο σου σταμάξι; θὰ πάρῃς τὸ ταμπύρλο σου καὶ θὰ πᾶς

«— Ὅχι, δὲν κουράστηκα!...»
(Σελ. 27, στ. α'.)

μπροστά. Δεν κάνει γρήγορα τα πόδια σου να παραμορφοποιούνται. Έπειτα, όταν τα σύσταμα φθάνη 'ς ένα σταθμό, ο στρατιώτης, έκτος όταν είναι πεθαμένος, πρέπει να βρίσκεται στη θέση του. Αλλιώς θα κάμψω πάλι το μισό δρόμο με τα δάκρυά σου.

Ο Γιάννης Καρδινιάς ευχαρίστησε το συνταγματάρχη και πήγε στη θέση του, μπροστά, με τάλια ταμπούρα.

Υστερ' από μιάς ώρας πορεία, έφθασαν στο μεγάλο χωριό.

Ο μικρός τυμπανιστής κοιμήθηκε καλά εκείνη τη νύκτα. Και το πρωί ο Μπέλ-Ρεξ αναγκάστηκε να τον ξυπνήσει, γιατί στο βαθύ του ύπνου, δεν είχε ακούσει το εγρησθίριο.

Ξεκίνησε λιγάκι μουνδιασμένος. Σιγά-σιγά όμως τα πόδια του ξαναδρήξαν την ελαστικότητα και την ευκνησία τους κι ο Γιάννης ήταν πολύ ευχαριστημένος κι υπερήφανος.

Περπατώντας τώρα σαν άντρας. Κι' έτσι με τις πατρικές φροντίδες του συνταγματάρχη του, που τον έπρόσταζε να ξεκουραστεί μόλις τον έβλεπε κουρασμένο, μπόρεσε να φθάση στο Σαλόν-α-Μάρν, — έτσι λέγεται η πόλη, που είναι άπάνω στο Μάρνη, — περίμενε διατάξεις για καινούργια πορεία και στο αναμεταξύ συμπλήρωσε το ντύσιμο των ανδρών του, που στο Παρίσι, από τη βία, είχε μείνει ατέλειωτο.

Αυτό έγινε στις 2 Σεπτεμβρίου 1792.

Το Έννατο σύνταγμα, στρατοπεδευμένο στο Σαλόν-α-Μάρν, — έτσι λέγεται η πόλη, που είναι άπάνω στο Μάρνη, — περίμενε διατάξεις για καινούργια πορεία και στο αναμεταξύ συμπλήρωσε το ντύσιμο των ανδρών του, που στο Παρίσι, από τη βία, είχε μείνει ατέλειωτο.

— Λογαριάζω πως θα μείνουμε 'δω τρεις-τέσσερες ημέρες, είχε πη ο συνταγματάρχης Βερναρδέ.

Αλλά την άλλη μέρα, πέρασε μπροστά από το σύνταγμα ένας έφιππος αγγελιαφόρος.

— Τι νέα; τού φώναξε ο συνταγματάρχης.

Κι' εκείνος, χωρίς να σταματήσει καθόλου τάλογό του, πείραξε αυτά τα λόγια: — Έπιασε το Βερντέν! Οι Πρώσοι είναι μέσα από χθές!

Ο Βερναρδέ χλώμιασε, δάγκασε τα χείλη του και φειθόρισε:

— Ασχημο αυτό! Άνοιξε ή πόρτα για την εισβολή!

Και με συγχινημένη φωνή, είπε 'ς ένα λοχία που βρέθηκε κοντά του:

— Φαβρίκι, τρέξε να πης στον ταγματάρχη Ντουβάλ να με αντικαταστήσει και να επιστατήσει στη διανομή των ρούχων. Αν με χρειασθούν, θα είμαι στού στρατηγού.

Κι' έφυγε τρέχοντας.

Υστερ' από μια ώρα, ξαναγύρισε. Το πρόσωπό του ήταν πολύ σκεπτικό.

— Λοχία! έπρόσταξε. Να είδοποιήθούν όλοι οι αξιωματικοί πως τους περιμένω εκεί.

Κι' έδειξε με το δάκτυλο ένα χάνι,

στην άκρη του δρόμου, λίγα βήματα μακριά. Έπειτα φώναξε:

— Ο τυμπανιστής της όπηρεσίας!

Ο Γιάννης Καρδινιάς παρουσιάσθηκε.

— Ά, εσύ είσαι; Κτύπα προσκλητήριο. Σε μια ώρα φεύγουμε.

Το ταμπούρο έκτύπησε. Και το στρατευμα άρχισε να ετοιμάζεται βιαστικά για αναχώρηση.

Ο συνταγματάρχης Βερναρδέ είχε πάει στο χάνι. Εκεί απέξω ήταν ένα τραπέζι και ξύλινα σκαμνιά. Ο αξιωματικός έκάζθηκε, έβγαλε από την τσέπη του ένα χάρτη, τον ξεδιπλώσε στο τραπέζι και, σκυμμένος άπάνω του, άρχισε να τον μελετά με μεγάλη προσοχή.

Τον καιρό εκείνο, δεν υπήρχαν ακόμα οι τελειοί χάρτες, που έχουν σήμερα όλοι οι αξιωματικοί. Ήταν ατέλειες, χονδροειδείς, ακριβέστατοι όμως. Έκείνος, που είχε ανοίξει μπροστά του ο Βερναρδέ, παρίστανε μ' ένα πλήθος δεινάρια το μεγάλο δάτος της Αργκόννας, καθώς και τους λίγους δρόμους που το έσχίζαν τότε.

Τα χωριά ήταν σημειωμένα με μικρά καμπαναριά και οι συνοικισμοί με σπιτάκια.

Ότ'όσο οι αξιωματικοί του Έννατου έφθαναν απ' όλες τις μεριές και στεκόταν σιωπηλοί πίσω από τον αρχηγό τους, έβλεψαν οι στρατιώτες έμπαιναν στη γραμμή, με τα τουφέκια παραπόδας.

Όλοι κροπομιλούσαν για την κακή είδηση που διαδόθηκε άμέσως στο στρατόπεδο.

Έπειτα, δώδεκα ούτσάρια, οδηγούμενοι από ένα αρχικαταλυματία, ήλθαν κι αυτοί και παρατάθηκαν στάλλο μέρος του δρόμου, αντίκρισ' στους στοίχους των στρατιωτών.

Τη στιγμή εκείνη, ο συνταγματάρχης Βερναρδέ σηκώθηκε κι' έγνεψε στους αξιωματικούς του να τον περιτορξίσουν.

— Πολίται! τούς είπε. Ήλθε είδηση ότι κρησάθηκε το Βερντέν. Αλλά οι Πρώσοι δεν ώρηθήθηκαν απ' αυτή τη νίκη. Αντί να ριχθούν άμέσως στην Αργκόννα και να μ'ε επιτεθούν από πάλ'άγια, περιορίσθηκαν να πλώσουν τα στρατεύματά τους στις πεδιάδες του Μόζα και να καταλάβουν το Στενάλ.

— Περίεργο! διέκοψε ο ταγματάρχης Ντουβάλ.

— Ναι, εξακολούθησε ο συνταγματάρχης Βερναρδέ, το λάθος είναι ανεξήγητο, αλλά είμαστε τυχεροί. Μένει να μάθουμε αν ο στρατός του Διμουριέ θάχη τον καιρό και τη δύναμη να καταλάβη την Αργκόννα και να θέσει έτσι ένα φραγμό μεταξύ της Γαλλίας και του έχθρου.

— Μά βρίσκεται όλοένα στο Σεδάν! είπε πάλι ο ταγματάρχης. Πώς θα μπορούσε ο Διμουριέ να εκπαιέσει μιά τέτοια πλάγια πορεία, τόσο κοντά στον έχθρο; Όταν τόσο παράτολμη, που μου φαίνεται σχεδόν αδύνατο να την επιχειρήσει.

— Κι' όμως την επιχειρήσε, αποκρίθηκε

ο Βερναρδέ με μια λάμψη στα μάτια. Μεγάλο τόλμημα, συμφωνώ, μα δεν είχε και τί άλλο να κάνει.

— Όποτε όλοένα πηγαίνει; ...

— Ναι. Ο στρατηγός είδοποίησε το στρατάρχη Μπυκνέ, που έφτασε κι' αυτός στο Σαλόν. Ο Διμουριέ, αφού χωρίσε τη στρατιά του σε τρία σώματα, άρχισε την επικίνδυνη αυτή πορεία στις 30 του Αυγούστου κι' έστειλε αγγελιαφόρους να κητήρη έπειπόντως άναχωρήσει. Μολονότι θέλει τακτικά στρατεύματα ή έθελοντικά του 91, διαταχθήκαμε κι' έμεις να τον αναγήςσομε στο Γκραν-Πρέ.

— Στο Γκραν-Πρέ! φώναξε ο ταγματάρχης Ντουβάλ. Το μέρος είναι πολύ αίγουρο και το κνωρόζω καλά, γιατί λίγο απέχει από το χωριό μου. Είμαι από το Μονμεντι. Μα έχουμε ειδήσεις του Διμουριέ, από την ημέρα που έφυγε από το Σεδάν.

— Όχι! Το σχέδιό του όμως είναι αυτό: να πιάη, τα πέντε παράσια της Αργκόννας, δηλαδή Σαλάντ, Ισλέττ, Γκραν-Πρέ, Κρουά-α-Μπουά και Σαιν-Ποπυλαί.

Και με το δάκτυλο, ο Βερναρδέ έδειξε στο χάρτη τα μέρη που είχε στους αξιωματικούς, που τον άκούσαν προσεκτικά.

— Αν το καταφέρη, θα είναι θαυμάσιο! είπε ο ταγματάρχης Ντουβάλ. Γιατί ο έχθρος θα δυσκολευτή πολύ να εκδιώξη αυτά τα στενά. Οι δρόμοι είναι κακοί μόλις και μετά βίας μπορεί να περάση το πεζικό, κανονία όμως κι' άμάξια θάταν άδύνατο, και μάλιστα ά του κάπνιζε να βρείξη, έπρόσθεσε κοιτάζοντας τον ούρανό. Βαρύια συννεφιασμένο εκείνη την ημέρα.

Ο συνταγματάρχης άφησε το γέρο αξιωματικό να μιλήρη, κι' εξακολούθησε:

— Ο Διμουριέ λοιπόν έστειλε πρώτα το στρατηγού Ντιλλόν με 8-χιλιάδες άνδρες να καταλάβη το Ισλέττ και το Σαλάντ. Ακολουθεί κι' αυτός με 15 χιλιάδες, για να καταλάβη το Γκραν-Πρέ: τέλος ο στρατηγός Ντυμπουκιε θα εγκατασταθή στο Σαιν-Ποπυλαί και στο Κρουά-α-Μπουά, παράσια που έχουν μικρότερη σπουδαιότητα.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του λογαγού Danrit]

ΦΟΥΡΤΟΥΝΑ

Άγρια ή θάλασσα μοιγκρίζει Καρηνά σ'ό περιγαλί, Βράχους κι' άρμουδιές γεμίζει Φύκια μαύρα ή ανεμοζάλη.

Σύννεφα βιαιεία κυλούνε Με βροντές και με φοβέρες, Γλάροι άνήσυχοι πετούνε Πάνω από σπηλιές και έξωρες.

Βράχων τά θεμέλια τρίζουν, Έρημια παντού και γύμνια Κι' άγριες άστραφές φωτίζουν Μιάς βαρκοβίας τά συντερίμα.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Είναι καμιά διακοστή χρόνια από τότε που ζούσε στην Κάτω-Βρετανία, σε μια καλύβα φτωχών ψαράδων, ένας μικρός μούτσος, που τον έλεγαν Γιάννη.

Ο κυριός του τον είχε πάρει στην καλύβα του, όταν πέθαναν οι γονείς του, γιατί ήταν δυνατό παιδί κι' ή δουλειά που έβγαζε άξέπε περισσότερα από το κομμάτι το φωμαί που έτρωγε. Ήδη είχε πολλές άπάντησεις και ο μικρός μούτσος δεν πέρναγε πολύ καλά. Γι' αυτό, όταν δεν είχε δουλειά, κατάφευγε στους ήπιοκρημινους βράχους της άκρογαλιάζ.

Εκεί, με τα μεγάλα γαλιανά του μάτια, καρρωμένα στη θάλασσα, όνειρευόταν ώραία έπεισιόδια. Κάποτε, ένα γέροκι γλυστοραγε μέσα στο δικό του και μιά φωνάλα τού ψιθύριζε λόγια γλυκά.

Ήταν ή μικρή συντροφιό του, ή Άννα-Μαρία, ή κρη τού ψαρά, που καταλυμένη για τη σκληρότητα που έδειχνε ο πατέρας της στο μούτσο, τον είχε ακολουθήσει, για να τον παρηγορήσει.

— Άννα-Μαρία, της έλεγε τότε δείχνοντας τη θάλασσα, πως ήθελα να πέσω μέσα!

— Και τι θα πηγαινές να κάνης; τον ρωτούσε ή μικρή.

— Να βρω την Ευτυχία! αποκρινόταν ο Γιάννης. Πολύ μακριά, πίσω από τη θάλασσα, σ' ένα βασίλειό που εσύ δεν τό ξέρεις, βρίσκεται ένα νησί. Μέσα σ' αυτό είναι κλεισμένη ή Ευτυχία. Και γι' αυτή θα ήθελα να πάω.

— Κι' εγώ τι θα γινόμεν, χωρίς έσένα; ρωτούσε ή Άννα-Μαρία.

— Έσένα, αποκρινόταν ο Γιάννης, θα σ' έπερνα, όταν θα την έβρισκα.

Και τα δυό παιδιά γελούσαν. Κι' έτσι ή καλή αυτή φίλια διασέδεζε λίγο τις κακές ώρες της ζωής του Γιάννη.

Ένα πρωί, εκεί που ο Γιάννης είχε πάει να μαζέψη μύδια και στρείδια στους θράχους, που βρισκόταν στην άκρη του κόλπισου, άκουσε ένα τόσο μελωδικό τραγούδι, που τότε δεν είχε άκουσει όμοιο.

Ανέθηκε σ' ένα βράχο, έλπιζοντας να δη εκείνον που τραγούδαγε, μα δεν άνακαλύψε τίποτα. Κι' εξακολούθησε το ψάρεμα.

Άξαφνα, στο βαθούλωμα ενός βράχου, είδε ένα χρυσό σύννεφο, που τον θαμπώσε. Τότε το τραγούδι έπαψε κι' ή θάλασσα άρχισε να κουνιέται δυνατά.

Την άλλη μέρα, πηγαινόντας να ετοιμάση τη βάρκα για το ψάρεμα, άκουσε πάλι το ίδιο τραγούδι και λίγο πιό πέρα είδε ένα παραξένο ψάρι, που έβγαζε φωτεινές ακτίνες.

— Μιά σειρήνα! φώναξε. Είναι άλλη-θια λοιπόν πως υπάρχουν άκόμη σειρήνες; Κι' έτρεξε φοβισμένος στην καλύβα του και πήρε μαζί του το γέρο ψαρά και την Άννα-Μαρία. Όταν ήρθαν όλοι στο μέρος αυτό της άκρογαλιάζ, ή σειρήνα εξακού-

χούσε να τραγουδά. Μα, με έλεος τους τής προσπαθήσε, δεν κατάφεραν να την πλησιάσουν κι' ο γέρο ψαράς γύρισε στην καλύβα λίγο θυμωμένος.

Από την ημέρα αυτή, ο ψαράς πηγαίνε μαζί με το Γιάννη στους βράχους. Κι' όσο ο μικρός μούτσος μάλευσε κοχύλια, άφύτος κοίταζε δίδυρα. Έτσι, ένα πρωί, άνακάλυψε με χαρά τη σειρήνα, που κοιμόταν λίγο πιό πέρα απ' αυτούς, μέσα στη θάλασσα.

— Μά την πίστη μου, είπε στο Γιάννη, μού φαίνεται πως ήρθε ή ώρα να τη δω από κοντά.

Και πέρτοντας στη θάλασσα, πέρασε πάνω από την σειρήνα, που κοιμόταν, ένα μεγάλο δίχτυ κι' έπειτα την έφερε σ' ένα σ' ένα στην άκρογαλιάζ, χωρίς να την ξυπνήσει.

— Νά, είπε τότε, ένα πρόμμα που δεν είχα ξαναδεί. Σίγουρα θα είναι σειρήνα, γιατί είναι μισή γυναίκα και μισή ψάρι.

Η σειρήνα ήταν ψηλή, ως ένα παιδί έφτα γρόνθι πάνω-κάτω κι' από το κεφάλι της κρεμόταν χρυσά μαλλιά. Το κορμί της λεπτό κι' άσπρο έμοιαζε με μικρού κοριτσιού. Μα στη μέση της είχε φτερούγες φαρδιές και στα πόδια ούρα. Το περσι της έλαμπε σα διαμάντι, από τη μέση και κάτω. κι' αυτό είχε θαμπώσει το Γιάννη όταν την πρωτοείδε. Και μόνο, όταν την πήραν στην καλύβα, ξύπνησε.

— Ά! έκανε, κοιτάζοντας τον ψαρά Μ' έβγαλες από τη θάλασσα, όταν κοιμόμουνα. Έβγαλες πολύ ασχημα. Μόνο κάνε γρήγορα τώρα να με ξαναπής, αν δε θέλης να πεθάνω στο σπίτι σου.

— Όχι, αποκρίθηκε ο ψαράς πρώτα θα σου δείξω τη μικρή μου Άννα-Μαρία κι' έπειτα ποιος ξέρει, μπορεί να σου κάνουμε ένα κλουβί, που να σε χωρά, κι' έτσι να μείνης εδώ, για μεγάλη μας χαρά.

Γιατί άλλωώς θάπρεπε να κρημάστε πολύ μακριά, για να σε βλέπουμε και γνέουμε το τραγούδι σου.

— Οι σειρήνες δεν τραγουδάνε μέσα σε κλουβί, είπε εκείνη κι' όσο για να με βλέπετε, πάλι δεν θα μπορούστε για πολύ.

Σας το ξαναλέω: Μόνο με τη θάλασσα και την έλευθερία ζω εγώ. Αυτή σου με λοιπόν και πηγαινέ με εκεί που με πήρες.

Μά ο ψαράς κουνούσε το κεφάλι, χωρίς να κρηκνιέται. Τότε ο Γιάννης, βλέποντας δάκρυα στα μάτια της σειρήνας, ένωσε τα παρακάλια του με τα δικά της.

Με απότομο όμως τρόπο ο ψαράς τον έκανε να σωπήσει και βγαίνοντας έξω με ά στιγμή, τον πρόσταξε να προσέχη καλά τη σειρήνα όσο θα λείπη.

Μόλις ο Γιάννης άκουσε να πέφτη το μάνταλο της πόρτας, σήκωσε το δίχτυ, ο που ήταν ή σειρήνα, και φώναξε:

— Άς γίνη ό,τι γίνη! Δε θέλω να πε-

θάνη, καλή μου Σειρήνα. Εγώ θα σε ξαναπάρω στη θάλασσα.

— Είπαι καλό παιδί, τού αποκρίθηκε εκείνη, και θάνατεμφής για την καλή σου πράξη. Μα κάνε γρήγορα, γιατί πεθαίνω...

Ο Γιάννης βγήκε έξω, κρατώντας στα χείρα του τη Σειρήνα, έτρεξε στην άκρογαλιάζ και την άφησε άπάνω σ' ένα κύμα.

Άμέσως άκούστηκε ένα δυνατό γέλιο. Κι' ή Σειρήνα γυρίζοντας στη ζωή, είπε στο Γιάννη:

— Μ' έσωσες γιατί, χωρίς έσένα, θα είχα πεθάνει. Ζήτησε μου τώρα ό,τι θέλης και θα σου το κάνω άμέσως.

— Μά την πίστη μου, αποκρίθηκε ο Γιάννης, μην πιστεύοντας σταύτιά του. Άν στήληθείς έχρης τη δύναμη της νεράιδας, δόσε μου ένα κουτί γεμάτο χρυσάφι κι' ένα μεγάλο καϊκι, που να μπορώ να γυρίσω τον κόσμο.

— Θα γίνη ό,τι θέλεις, είπε ή Σειρήνα και χάθηκε στη στιγμή κάτω από τα κύματα.

Άμέσως παρουσιάστηκε ένα όμορφο καϊκι, με μιά σειρά κανόνια, που φαίνονταν σα να περιμένε κάποιον, και μιά βάρκα κοντά στην άκρογαλιάζ. Ο Γιάννης μπήκε στη βάρκα κι' άμέσως οι ναύτες της τραβήξαν κουτιά. Όταν ή βάρκα έφτασε δίπλα στο καϊκι, το πλήρωμα ήταν παραταγμένο στο καταστρωμα για να τον υποδεχτή.

(Έπειτα το τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ

Θάναι μιά μέρα σιωπαινή στην άκρη του χειμώνα σε σάλα κρούα, με λιγοστή φωτιά, που θάχη σβήσει, με τη σερνή κάποιας νεκρή; γιαγιάς, άρχαίαν εικόνα, που ή νέα χρονία, στην ώρα της πιστή, θα μάς χτυπήση.

Ά! Τι μάς έτρεξε, με τα μοιραία χτυπήματά της! Έκαστη! μέθη ήθονικιά! λημονημένοι κόδοι! Ω, ή νύχτα της παραμονής, με τη φαιδρή άμορφα της, μονάχη τώρα ή γνωστιαία ψυχή μας τήνε νοιώθει!

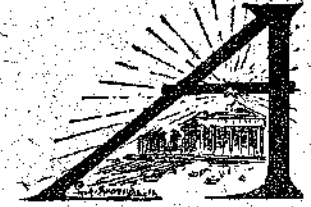
Στην πολυθρόνα, που σιμά προς τη φωτιά με γέρνει, έένος τ' άκούω κι' άδιάφορος να μου χτυπή τη θύρα. Γιατί έμαθα να το άγισπώ ό,τι βολεί 'στη Μοίρα!

γιατί είναι μάταιο να ρωτώ τί τάματα μου φέροναι, τέλος γιατί το χθές, παλιό και γνωστό, μού τάζει ίδιο και τ' άύριο, που βαθεία από μέσα του χαράζει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΤΕΛΛΕΙ σήμερα το 1921. Για μās, για την Ελλάδα, δεν είναι απλώς ένας καινούργιος χρόνος.

Είν' ένας σταθμός. Γιατί κλει ένας αιώνας σωστός από την Ανεξαρτησία μας. Αλλ' αυτά θα τα πούμε μεθ' αἰῶρα, την 25 Μαρτίου, την ημέρα τῆς μεγάλης ἐθνικῆς ἐορτῆς. Καί σήμερα θα χαιρετήσουμε την Πρωτοχρονιά μας, όπως χαιρετούμε κάθε Πρωτοχρονιά, με την εὐχή να εἶναι αἴσιο για όλους τὸ Νέο ἔτος, να φέρη χαρά, εὐτυχία, πρόοδο, εἰρήνη κι' ὅτι ἄλλο ἐπιθυμῆ καθέννας για τὴν ἀγαπημένη του πατρίδα καὶ για τὸν ἐπίσης ἀγαπημένο του.

Πόσες τέτοιες εὐχές θάκηρύσσετε, θα λάβατε ὡς τὴ στιγμή πού διαβάσετε τὴν Ἐπιστολή μου, συνοδευμένες καὶ με ὠραία δῶρα, πού σᾶς προξένησαν τὴν πρώτη χαρὰ τοῦ 1921 κι' ἄρχισαν ἔτσι να πραγματοποιοῦν τις εὐχές!... Ἀλήθεια, μπορεῖ κανεὶς να καταλάβῃ Πρωτοχρονιά χωρὶς δῶρα; Ἄφου καὶ μεῖς οἱ μεγάλοι τὰ χαϊρῶμαστε, πόσο περισσότερο τὰ παιδιά, πού γι' αὐτὰ εἶναι καινωμένα! Γιατί ὅταν λέμε πρωτοχρονιάτικα δῶρα, ἐνοοῦμε κυρίως τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν: τις κούκλες, τοὺς κούκλους, τὰ κούκλόσπιτα, τὰ στρατιωτάκια, τὰ λογάκια, τὰ δεινράκια, τὰ ταμπουράκια κι' ὅλα τὰ κομψὰ καὶ τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα — ἅ κι' αὐτὰ πού ἐπινοεῖ καὶ κατασκευάζει κάθε χρόνον ἡ μεγάλη αὐτὴ βιομηχανία.

Τὰ παιχνίδια!... Τὸ ξέρω πὺς ὑπάρχουν καὶ παιδιά πού δὲν τὰ χαποῦν, δὲν τὰ θέλουν πιά καὶ προτιμοῦν ἄλλα δῶρα, πὺς χρήσιμα ἢ πὺς σοβαρά. Εἶναι τὰ παιδιά πού μεγαλώσαν ἤ, — τὸ ἴδιο εἶναι, — πού τὸ νομίζου. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ τὰ μεγάλα παιδιά θα ὁμολογήσουν, πὺς πὺς εὐτυχισμένα εἶναι τὰλλα, τὰ μικρὰ παιδιά, πού ἀγαποῦν ἀκόμα καὶ θέλουν τὰ παιχνίδια. Μποροῦν να κρίνουν κι' ἀπὸ τὸν αὐτὸ τους. Ἐδῶ καὶ λίγ' ἀκόμα χρόνια, ὅταν μιά κούκλα ἢ ἓνα τουφεκάκι ἀποτελοῦτε τὸνεῖρό τους, δὲν εὐρίσκον σὴν πραγματικότητα τοῦ μιά χαρὰ, μιά εὐτυχία, πού τοῦ κάκου σήμερα τὴ ζητοῦν σὴν πραγματικότητα τοῦ πὺς πὺς... σοβροῦ ὄνειρου; Ὡ ναί! Μιά κούκλα χαροποιεῖ περισσότερο ἀπὸ μιά κασετίνα με μωρωδιές, κι' ἓνα τουφεκάκι περισσότερο ἀπὸ μιά καλαμαριά. Τέτοιον γόητρο, τέτοια μαγικὴ δύναμη δὲν ἔχουν πιά τὰ δῶρα τῶν «μεγάλων». Οὐτε αὐτὰ ἀκόμη τὰ στολίδια, πού

ὁ καλὸς μπαμποῦς χαρίζει σήμερα στίς «μεγάλες» του κόρες. Ἐγὼ τριτάξιστο θυμοῦμαι πολὺ καλά, πὺς τίποτα δὲν με χαροποιεῖτε σὴν κατοικιῇ μου ζωῇ τόσο ἀγνά, τόσο τέλεια, ὅσο τὰ παιχνίδια, πού μου χαρίζαν ὅταν ἤμουν μικρός.

Ὁ θόρυβος τῆς Πρωτοχρονιάς, εἰ σφουρίχτες, οἱ ροκάδες, οἱ τρουμπέτες, με ξαναγερίζουν ἔ ἐπέλη τὴν ἡλικία καὶ μου φαίνεται πὺς τὰ βλέπω ἐκείν μ'προστά μου. Τὶ ὠμορφα δῶρα! Ἔτσι ὠμορφα δὲν γίνονται πιά σήμερα. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί τὰβλεπα με τὰ παιδικὰ μου μάτια, καὶ τὰ παιδικὰ μάτια ἔχουν τὴν ιδιότητα να βλέπουν παντοῦ θαύματα. Ἡ ἀλήθεια όμως εἶναι, — για να λέμε καὶ τοῦ σ' ἄρ' ὁ δίκιο, — πὺς τὰ παιχνίδια, σὸν καιρὸ μου καὶ σὸν πατρίδα μου, ἦταν λιγάκι πὺς περιποιημένα. Ντόκια βιομηχανία δὲν ὑπῆρχε τότε ἀκόμα καὶ ἀφῆσαν ὅλα ἀπέξω, ἀπὸ τὴ Γαλλία, ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ προπάντων ἀπὸ τὴ θρολικὴ Νυρεμβέργη. Ἀλλὰ κι' ἡ ἔξη αὐτὴ βιομηχανία δὲν εἶχε ψευτίσει ἀκόμα. Τὰ παιχνίδια, πού μᾶς ἔσταλγε, ἦταν πὺς στερεά, πὺς καλοκαμωμένα, πὺς καλοσχεδιασμένα, πὺς καλοχρωματισμένα. Ὅπου ἦταν πετσάκι, θάταν πρώτης ποιότητος; ὅπου ἦταν μέταλλο, θάταν ἐκλεκτό ὅπου ἦταν ὕψισμα, θάταν ὠραίο... Ἐναλέω όμως καὶ τονίζω πὺς τὴν ἰδιαίτη ὠμορφιά τῶν παιχνιδιῶν ἐκείνων, τὴν ἔκαναν τὰ παιδικὰ μου μάτια.

Θυμοῦμαι ἀκόμα ἓνα μεγάλο κομψότατο ταμπούλο, τόσο στερεό, πὺς μεθ' βᾶσταξ χρόνια. Μεγάλωσα, κι' ἀκόμα φαίνονταν σὸ σπῆτι τὰγια λείψανά του, σπαρμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Θυμοῦμαι μιά Κιδωτό, με τὸ Νῶε, τὸν Σῆμ, τὸν Χάμ, καὶ τὸν Ἰάρεθ καὶ μ' ὅλα τὰ ζῶα τοῦ κόσμου μέσα! Τὴν ἀνοίγα, τὰ ἔβγαζα καὶ δὲν εἶχαν τελειωμούς! Κι' ἐκεῖνος ὁ Ἰάρεθ, τὶ ἀστεία μουρίτσα πού εἶχε! Ἀκόμα μου φαίνεται πὺς με κοιτᾶει καὶ χαμογελά... Ἀμὴ μιά κούκλιντσα, πού δὲν τῆς εἶπετε τίποτα, οὔτε ἡ τομπίδα τοῦ τζακιού; Κι' αὐτῆνης τὰγια λείψανα για πολὺν καιρὸ γύριζαν σὸ σπῆτι, κι' ἔδλεπες ἐδῶ μιά κατασκαρλίτσα πού εἶχε γίνει... καλαμᾶρι, κι' ἐκεῖ μιά σκαρίτσα πού εἶχε γίνει σκαλιστήρι τῆς γάστρας...

Ἄλλὰ σταθῆτε... Γιατί σᾶς τὰ λέω τώρα ὅλα αὐτὰ; Ἔπεις θα μπορούσατε να μου τὰ πῆτε καλύτερα. Γιατί πολὺ πὺς πρόχειρα σὴν μνήμη σας καὶ σὴν ἐντύπωση σας ἔχετε τὰ παιδικὰ σας παιχνίδια, καὶ τὴ χαρὰ πού σᾶς προξένησαν, καὶ τις περιπέτειες πού ἔλαβαν τὰ καινώματα στα καταστρεπτικά σας χεράκια... Κι' ἂν ἐγὼ λέω κάποτε «ἀχ, ἂς ἤμουν ἀκόμα ὅπως τότε», ξέρω καλά πὺς τὸ ἴδιο λέτε καὶ σᾶς. Πόσες φορές, σὲ γράμματα παιδιῶν δεκαπέντε, δεκάξη χρονῶν, δὲν εἰδιὰξκα τις φράσεις: «Ὅταν ἤμουν μικρός... ὅταν ἤμουν παιδί... ὅταν βρισκόμουν σὴν

ὠραία ἡλικία... ἀχ, τὰ παιδικὰ μου χρόνια... γιατί να μὴν ξαναγερίζουν;...» Τέτοιες φράσεις βλέπουμε συχνὰ καὶ σὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἐλλῆγε κανεὶς πὺς τις γράφουν γέροι καὶ γρηῆς. Κι' όμως αὐτοὶ οἱ γέροι, αὐτὰς οἱ γρηῆς πὺς ὀλίγων ἀκόμα... μνηδὸν ἐπαίζαν κούκλες ἢ τρουμπέτες!

Ἄς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ (Χειμωνιάτικη εἰκόνα).

Τώρα πού ὁ ἥλιος γένοιε πὺς τὴ δύση μυροφλογος, λίγες στιγμῆς πὺς ὀφνῆ, στερενὴ φορὰ μ' ἀγάπη σὲ ξανοίγει, Λυκαβητέ, καὶ θέλει να σὲ νῦσῃ.

Χρυσὰ καὶ μενεξέδες τὰ σκορπίση ὅπου ἡ μορφή σου με τὰ οὐράνια σμίγνῃ, μὰ όμως ἐκεῖ ψηλά χαράζει ἡ λίγη παρθένια σου λευκότη, πὺς ἀνθίσει

μπομπουκί, ἀγνὸ, πὺς μετ' ὁ μαῦρο φόντο τῶν σύννεφων λευκότερο φαντάζει... καὶ γένοιε ὁ Φοῖβος σὸ γαλιζιο πόντο...

Μιὰν ἀστρακὴ τὰ σὴν σφᾶρα χαράζει, μὰ δὲν φοβάσαι σὺ; φηλᾶς τὴ χθὼν τοῦ Ἄϊ-Γιωργη ἐκεῖ ψηλά τοῦ κυβαλλοῦ! ἸΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συλλογία)

Τὸ ἔκρυβε ἀπ' ὅλους, κι' ὁ μόνος πὺς τὸ εἶχε καταλάβει, ἦταν ὁ ναύκληρος Τζῶν Μπλόκ, ἀνθρώπος ἴσιος κι' ἀτρόμητος, ἀρσιωμένος ὅλος σὸν πλοίαρχό του.

Τὸ πλήρωμα τοῦ Φλάγκ ἦταν ἀπὸ καιμιά εἰκοσαριά, ναῦτες, ὅχι καὶ τόσο καλῆς ποιότητος, κι' ὁ Χάρρυ Γκούλδ τὸ ἤξερε καλά. Ὁ ναύκληρος πάλι δὲν ἔδλεπε με καλὸ μάτι, τὴν ὑποπῆ ἐπιεικεία πού εἰδεινε ὁ ὑποπλοίαρχος σὲ μερικούς ναῦτες, ὅταν ἔκαναν καιμιά παράλειψη, κανένα σφάλμα, σὴν ὑπηρεσία. Γιατὶ τοὺς φοβῶταν, ἢ γιατί τοὺς καλόπιανε;... «Κατὶ λάκκον ἔχει ἡ φάβλη» ἔλεγε με τὸ νοῦ του ὁ Τῶν Μπλόκ. Καὶ κατασκόπευε τὸν ὑποπλοίαρχο, ἀποφασισμένος να τὰ πῆ ὅλα τοῦ πλοίαρχου, πού ἀκούγε πάντα τὸν καλὸ καὶ τίμον αὐτὸ θαλασσινῶ.

Ἀπὸ τῆς 22 τοῦ Αὐγούστου ὡς τῆς 9 τοῦ Σεπτεμβρίου, τὸ ταξεῖδι ἐξακολούθησε κανονικὰ κι' ἤσυχα. Ὁ ἀέρας, ἂν καὶ δὲν ἦταν παρ' ἀδύνατη ἀῦρα, τὸ εἶχε εὐνοήσει αρκετά. Ἄν ἐξακολουθοῦσε ἔτσι, τὸ πρηνάταρτο ἂν ἔφθανε σὴν Νέα-Ἐλβετία κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου.

Ὡστόσο, σὸ πλοῖο, εἶχαν ἀρχίσει να παρατηροῦνται κάποια συμπτώματα ἀνωποταξίας, πού τὴν ὑποβοηθοῦσαν, καθὼς φαίνονταν, ὁ ὑποπλοίαρχος κι' ἓνας τρίτος ἀξιωματικός. Ὁ Ροβέρτος Μπόρουππ, σπρωγνόμενος ἀπὸ τὴ φθονερὴ καὶ διεστραμμένη του φύση, δὲν ἔπαυρε κανένα μέτρο ἐναντίον τῶν ἀπειθῶν. Ἀπεναντίας τοὺς ἐθαύρανε με λόγια, πού δὲν ταίριαζαν σὸ

ἀξίωμα του, εἰδεινε μιά θεληματικὴ ἀδυναμία ἐκεῖ πού ἔκρεπε να τρέξῃ τὰ δόντια, δὲν τιμωροῦσε κανένα, ἐκλείνε τὰ μάτια σὲ κάθε παράβαση. Τελοσ πάντων, ἔδλεπε κανεὶς πὺς λίγο-λίγο προετοιμαζόταν μιά στάση.

Ὁ Φλάγκ ἐξακολουθοῦσε να προχωρῇ βορειοανατολικὰ. Στίς 9 τοῦ Σεπτεμβρίου βρισκόταν σὲ πλάτος 20° 17' καὶ μῆκος 80° 45', δηλαδὴ σὴν μέση σχεδὸν τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, κοντὰ σὸν Τροπικὸ τοῦ Αἰγύοκερου, πού ἐπρόκειτο να τὸν περάσῃ.

Τὴν προηγούμενη νύχτα εἶχαν ἐκδηλωθῇ συμπτώματα καιμιαρίας, ἀπτόμετες πτώσεις τοῦ βαρομέτρου, συννεφιάσματα ἀπειλητικά, πού προμηνύσαν ὅλα μιά πὺς τις φοβερῆς ἐλαίνης ἐδύομιες πὺς ἀναστατώνουν συχνὰ τὸν ὠκεανό.

Στίς τρεῖς τὰπόγεμα, σηκώθηκε ξαφνικὰ ἀνεμὸς τόσο δυνατός, ὡστε λίγα ἔλεψε ναναποδογυριστῇ ὁ «Φλάγκ». Σὲβάλλῃπερίπετεια για ἓνα καράβι, πού ἀπὸ ἔγερσε με τὸ πλευρῶ, δὲν ἀκούει πιά ἀπὸ τιμόνι καὶ, για να ξανασηκωθῇ, πρέπει να τοῦ κόψουν τὰ κατάρτια. Κι' ἔτσι γυμνὸ κι' ἀνίκανο ν' ἀντισταθῇ στα κύματα, παραδίδεται σὴν μαγία τοῦ ὠκεανοῦ...

Περὶτὸ να πούμε πὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς τρικυμίας, οἱ ἐπίδατες ὑποχρεώθηκαν να κλεισθοῦν στίς καιμίνες τους, γιατί τὸ κατάρτιομα τὸ σάραναν τὰ πλώρια κύματα. Μόνον ὁ Φρίτς κι' ὁ Φραγκίσκος εἶχαν μείνει ἀπάνω για να βοηθοῦν τοὺς ναῦτες.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὁ πλοίαρχος Χάρρυ Γκούλδ εἶχε παρὶ τὴ θέση του σὴν γέφυρα κι' ὁ ναύκληρος σὸ τιμόνι, ἐνῶ ὁ ὑποπλοίαρχος Μπόρουππ κι' ὁ τρίτος ἀξιωματικός φύλαγαν σὸν ἐξώστη τῆς πλώρης. Τὸ πλήρωμα στεκόταν ἔτοιμο να ἐκτελῇ τις διαταγῆς τοῦ πλοίαρχου, γιατί ἐπρόκειτο περὶ ζωῆς ἢ θανάτου. Ἐπὸ παραμικρῶτα λάθος σ' ἓνα χειρισμό, τὴ στιγμή πού τὰ μηχανισμένα κύματα ἐχτυποῦσαν τὸν Φλάγκ, μισογεμισμένο σὸ ἀριστερῶ, θάφερνε καταστροφῇ.

Ὅλες οἱ προσπάθειες εἶσαν να τὸν σηκώσουν πρώτα κι' ἔπειτα να σιάξουν τὰ πανιά του σὲ τρόπο, ὡστε να μπορῇ νάντιστέκεται στίς μῆρες.

Καὶ όμως τὸ λάθος αὐτὸ ἔγινε, ἂν ὅχι θεληματικὰ, γιατί κανεὶς βέβαια δὲν ἤθελε να βουλιάξουν, ἀλλ' ἀπὸ μιά παρεξήγηση τῶν διαταγῶν τοῦ πλοίαρχου, πρᾶγμα πού δὲν ἐπιτρέπεται σὲ ἀξιωματικό, ὅταν ἔχη τὴ νοημοσύνη καὶ τὸ ἐνστικτο τοῦ θαλασσινῶ.

Ὁ μόνος πού ἔφταίγες σ' αὐτὴ τὴν περίεστη, ἦταν ὁ Ροβέρτος Μπόρουππ, κανέ-

νας ἄλλος. Ἐξαιτίας κάποιου πανιοῦ, πού μιά στιγμή τὸ γύρισαν ἄγαραμπα, ἓνα πλώριο κύμα μπόρεσε να εἰσορμῆσῃ σὸ πλοῖο.

— Αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς ὁ Μπόρουππ θέλει να μᾶς βουλιάξῃ; φώναξε ὁ Χάρρυ Γκούλδ.

— Ἐκείν διτι μπόρεσε! ἀποκρίθηκε ὁ Τζῶν Μπλόκ ἀπὸ τὸ τιμόνι.

Ὁ πλοίαρχος ὠρμησε σὸ κατάρτιομα καὶ, με κίνδυνο να τὸν πάρουν τὰ κύματα, κατόρθωσε να φθάσῃ ὡς τὸν ἐξώστη.

— Στὴν καιμῖνα σου, φώναξε θυμωμένος σὸν ὑποπλοίαρχο. Στὴν καιμῖνα σου, καὶ να μὴν ξαναβῆς!

Τὸ λάθος τοῦ ὑποπλοίαρχου ἦταν τόσο φανερό, ὡστε κανένας ἀπὸ τοὺς ναῦτες, πού ἦταν ἔτοιμοι να τὸν περιστῆξουν ἂν

Ἐνα πλώριο κύμα μπόρεσε να εἰσορμῆσῃ... (Σελ. 37, στ. β')

τοὺς ἔδινε διαταγῇ, δὲν ἐτόλμησε να πῆ λέξη. Κι' ὁ ὑποπλοίαρχος, χωρὶς να διαμαρτυρηθῇ καθόλου, πῆγε σὴν καιμῖνα του. Ὅτι ἦταν δυνατό να γίνῃ, ὁ Χάρρυ Γκούλδ τότε τὸ ἔκαμ. Μ' ἓνα καλὸ σιάξιμο τῶν πανιῶν, ὁ «Φλάγκ» κατόρθωσε να ξανασηκωθῇ, χωρὶς να γίνῃ ἀνάγκη να τὸν κῆσουν τὰ κατάρτια.

Τρεῖς ὀλόκληρες ἡμέρες ἐβάσταξε ἡ τρικυμία αὐτὴ. Ἀλλὰ τὸ πλοῖο μπόρεσε να διαφύγῃ ὅλους τοὺς κινδύνους, χάρη σὸν πλοίαρχό του καὶ σὸν ναύκληρο. Ὅλο σχεδὸν αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Σουζάνα, ἡ Τζέγγυ κι' ἡ Ντόλλ τὸ πέρασαν κλεισμέ-

νες στίς καιμίνες τους, ἐνῶ ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ Τζέιμς βοηθοῦσαν τὸ πλήρωμα σὸς χειρισμούς.

Τέλος, στίς 12 τοῦ Σεπτεμβρίου, φάνηκε πὺς θα ἔπαυε σὲ λίγο τὸ ἀτμοσφαιρικό αὐτὸ ἀνατατάξιμα. Ὁ ἀνεμὸς ἔπεσε κι' ἂν ἡ θάλασσα δὲν ἤσυχασε ἀμέσως, τὰ κύματα τριτάξιστο δὲν ἐσάρωναν πιά τὸ κατάρτιομα τοῦ «Φλάγκ».

Οἱ ταξιδιωτῆς βγήκαν τότε ἀπὸ τις καιμίνες τους. Ἦξεσαν τί εἶχε γίνῃ μεταξὺ πλοίαρχου καὶ ὑποπλοίαρχου καὶ για τοῦ λόγου ὁ δεύτερος εἶχε φυλακισθῇ. Γιατὶ ὁ Ροβέρτος Μπόρουππ θα περνοῦσε σὸ γυρισμό ἀπὸ ἓνα ναυτοδικεῖο, πού ἐπαράσῃε τὴν τύχη του.

Πόλλες βλάβες εἶχαν πάθει τὰ πανιά τοῦ «Φλάγκ», πού ἔκρεπε τώρα να ἐπιδιορθωθῇ. Κι' ὁ Τζῶν Μπλόκ, πού διεύθυνε αὐτὴ τὴν ἐργασία, εἶδε καθιερὰ πὺς τὸ πλήρωμα δὲν ἐγύρευε παρὰ να στασιασῇ.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ παρατηρηθῆκε κι' ἀπὸ τοὺς ταξιδιωτῆς καὶ τοὺς ἀνησυχῆς περισσότερο ἴσως κι' ἀπὸ τὴν τρικυμία. Ὁ πλοίαρχος, βέβαια δὲ θὰ ἐδίσταξε να τιμωρῆσῃ τοὺς στασιαστῆς, ὅποιοι κι' ἂν ἦσαν. Μὴν ἦταν όμως ἀργά;...

Τις ἀκόλουθες ὀκτὼ ἡμέρες, δὲν ἐσημειώθηκε καιμιά ἀπειθαρχία. Ἐπειδὴ ὁ «Φλάγκ», ἐξ αἰτίας τῆς τρικυμίας, εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ θρόνο του πόλλες ἑκατοντάδες μίλια πρὸς τὰνατολικά, ἔπρεπε τώρα να γυρῆσῃ πρὸς τὰ δυτικά, για να ξαναδρεθῇ σὸ μήκος τῆς Νέας-Ἐλβετίας.

Στίς εἰκοσι τοῦ Σεπτεμβρίου, κατὰ τις δέκα, ἐκπληκτοὶ ὅλοι εἶδαν τὸ Ροβέρτο Μπόρουππ σὸ κατάρτιομα. Πὺς βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακή;...

Οἱ ταξιδιωτῆς καταλάβαν πὺς ἡ κατάσταση εἶχε χειροτερέψει καὶ θα χειροτέρευσ ἀκόμα.

Μόλις ὁ πλοίαρχος Γκούλδ εἶδε τὸν ὑποπλοίαρχο να διευθύνεται σὴν πλώρη, ἔτρεξε κοντὰ του.

— Ὑποπλοίαρχε Μπόρουππ, τοῦ εἶπε, εἶσαι φυλακισμένος. Πὺς ἐτόλμησες να ἔλθῃς ἀπάνω; Ἀποκρίσου!

— Ναί, φώναξε ὁ Μπόρουππ, καὶ νὰ ἡ ἀπάντησή μου!...

Καὶ γυρῶντας σὸ πλήρωμα

— Ἐδῶ, συντρόφοι! ἐπρόσταξε.

— Ζήτω ὁ Ροβέρτος Μπόρουππ! φώναξαν οἱ ναῦτες ἀπὸ παντοῦ.

Ὁ Χάρρυ Γκούλδ ἔτρεξε σὴν καιμῖνα του καὶ ξαναβῆ με ἓνα πιστόλι σὸ χεῖρ. Ἀλλὰ δὲν πρόρτασε να τὸ μεταχειρῆσθῃ. Μιά πιστολιά, πού τὴν ἔφριξε ἓνας ναῦτης, τὸν βρήκε σὸ κεφάλι κι' ἔπεσε πληγωμένος σὴν ἀγκυλιά τοῦ Τζῶν Μπλόκ.

(Ἔπεται συνέχεια)

